

KERSTFEEST AAN ZEE

RIE STOOVÉ—BAUER

Joop zit verveeld voor zich uit te kijken.

Over veertien dagen is het Kerstmis en hij heeft er helemaal geen zin in. Nu heeft moeder zo juist gezegd, dat hij Lies schrijven moet om te vragen of ze met Kerstmis komen wil.

Hoe komt moeder daar nu bij? Idioot vindt hij het gewoonweg. O ja, hij moet sommen maken, laat hij daar maar eerst aan beginnen. Joop zoekt zijn schrift op en zijn pen, maar hij begint niet. Hij zit weer te denken. Als hij héél stil zit, kan hij het ruisen van de zee horen en soms de toeter van een boot.

Hij kijkt weer naar zijn schrift. Wat zal hij nu gaan doen, zijn sommen maken of de brief aan Lies schrijven? Maar wat moet hij aan Lies schrijven? Of ze hier Kerstfeest komt vieren? Maar ze hebben toch niets om Kerstfeest te vieren! Ze zouden naar de zee kunnen luisteren en een boot horen toeteren. Joop lacht er om. Wat is alles toch veranderd bij een jaar geleden! En juist omdat alles zo veranderd is, is hij zo kwaad en zo nors. Hij weet best dat hij zo is. Moeder heeft het hem al een paar maal gezegd en vader, vader kan hem zo vreemd stil aankijken.

Een jaar geleden waren ze nog in hun eigen dorp, want het dorp

waar ze nu wonen, is hùn dorp niet. Hùn dorp ligt op het andere eiland, maar van hun dorp is niet veel overgebleven na die ene vreselijke nacht, toen het water met ontzettend geraas over de dijken sloeg en in zijn wilde vaart alles meenam, wat het op zijn weg tegenkwam. Ze hadden zich nog bijtijds kunnen redden, vader, moeder en Joop, maar van hun huis was niet veel meer overgebleven. Vader was later een keer terug geweest en had gezien dat het huis er nog wel stond, maar de deuren en ramen waren er uit, van de stoelen en tafel en kasten was niets over. Al zijn speelgoed, zijn boeken, zijn kleren waren weg. Joop had het in het begin maar niet kunnen begrijpen.

Na die eerste verdrietige dagen was hij met vader en moeder opgenomen in een familie in een stad.

Vader ging al gauw terug, hij moest helpen om de dijken sterk te maken en het overstroomde land droog te malen.

Moeder en Joop waren achtergebleven. Moeder hielp mevrouw in de huishouding en Joop ging met Lies, het dochtertje dat even oud was als Joop, mee naar school. Lies was een fijne kameraad geweest voor Joop, een leuke meid. Ze hadden samen veel met het jongere broertje en zusje van Lies gespeeld en dan speelden ze vader en moedertje. Joop was de vader en Lies de moeder en de kleintjes waren de kinderen. . . . Joop mocht ook met al het speelgoed van Lies spelen en Lies had zoveel speelgoed. Hij had veel plezier met haar gehad. De zomervacantie had hij ook nog bij Lies doorgebracht, maar toen was opeens vader gekomen en had verteld dat ze in een dorp aan de binnenkant van de duinen gelegen, een huisje konden krijgen, waar ze zolang in konden wonen tot hun eigen huis weer opgebouwd zou zijn. Als ze in het huisje tegen de duinen gingen wonen, kon vader iedere avond thuiskomen en waren ze weer iedere dag bij elkander.

Wat was moeder blij geweest met dit bericht van vader!

„Ik ga dadelijk pakken,” zei moeder, „we gaan zo gauw mogelijk met je mee. ’t Spijt me wel om bij de familie hier weg te gaan, we hebben het zo heel goed gehad. Maar als we een huis hebben, mogen we niet langer van hun goedheid gebruik maken.”

De familie vond het wel jammer dat moeder en Joop weggingen; Lies begon zelfs te huilen.

„Lies, je mag zo gauw als je vakantie hebt, bij ons komen logeren,” zei moeder.

„O wat fijn, mag het dan met Kerstmis al?”

„Als je vader en moeder het goedvinden, dan mag het.”

En nu is het bijna Kerstmis en nu heeft moeder tegen Joop gezegd: ga Lies eens schrijven, of ze met Kerstmis komen wil. Begin jij de brief maar, dan schrijf ik er zelf nog een stukje bij.

Joop begrijpt moeder niet. Lies woont in een groot huis in de stad, waar 's avonds in de straten veel lichten zijn, waar grote mooie winkels zijn, waar trams rijden en zij, zij wonen in een stil dorpje met hier en daar een lantaarn. Trams zijn er niet, om de twee uren komt de autobus voorbij, je hoort geen getoeter van auto's; maar je hoort er het ruisen van de zee en in de verte soms het fluiten van een boot. Lies heeft veel en mooi speelgoed, Joop heeft bijna niets. Hij kan schelpen zoeken aan het strand of de duinen op en af klauteren. Maar zal Lies dat leuk vinden?

Moeder komt binnen.

„Joop, ik ga nog even een boodschap in het dorp doen. Maak je schoolwerk en schrijf dan een briefje aan Lies.”

Joop kijkt moeder aan. Begrijpt moeder dan helemaal niet, waarom ze Lies niet kunnen vragen?

„Tot straks, Joop. Schrijf maar een aardig briefje.”

Moeder doet de deur dicht en Joop zit weer alleen in de kamer. Als moeder het dan toch wil, dan zal hij het doen, maar dan moet moeder zelf maar zien wat er van komt. Joop staat op en zoekt een velletje papier.

Wacht, hij zal eerst een kladbriefje maken:

Lieve Lies,

Kom je met Kerstmis logeren? Dat hadden we toch afgesproken! Mijn moeder schrijft ook nog.

Dag Lies. Groet je vader en moeder van mij.
Joop.

Ziezo, dat is klaar. Zo maar overschrijven. Nu zijn sommen maken. Maar onder het sommen maken dwalen Joops gedachten weer af. Hoe zal het zijn als Lies echt komt? Och, maar ze komt vast niet, ze is hem misschien al lang vergeten!

De volgende morgen gaat de brief weg. En nu kijkt Joop elke dag naar het antwoord uit.

Wat duurt het lang! Telkens denkt hij: zie je wel, ze komt niet. Maar Joop weet niet, dat Lies ziek is en dat ze eerst beter moet zijn, voordat Lies haar ouders kunnen schrijven dat ze komen mag. Eindelijk is Lies beter en vraagt ze: „Schrijft u nu, moeder?”

„Lies,” zei moeder, „vader en ik hebben er samen eens over gepraat, maar je zult het daarginds helemaal niet prettig hebben. 't Is geen zomer, je kunt niet aan het strand spelen. Je zult veel binnen moeten zijn. En Joop woont maar in een klein huisje in een stil dorpje; en zou hij wel een Kerstboom hebben? Hier hebben we onze mooie grote boom en de taferversieringen; ik zou maar thuisblijven.”

„Nee,” zei Lies koppig. „Als u 't goedvindt, dan ga ik toch.”
Moeder zuchtte.

„We hebben het je beloofd, dus als je toch wilt, dan mag je gaan.”

„Dus u schrijft?” vroeg Lies. „Ja,” zei moeder.

Nu nog drie nachten slapen en dan zal Lies gaan. Vader zal haar brengen.

De vriendinnetjes hebben Lies uitgelachen. Wie gaat er nu midden in de winter naar zee? En dan bij een jongen logeren, die niets meer heeft. Dat heeft hijzelf verteld.

Lies begrijpt zelf ook niet goed waarom ze gaan wil. Ze vond Joop erg aardig, maar om dáárvoor alleen met Kerstmis zover van huis te gaan? Kerstmis, als het thuis zo gezellig is, als er bij de Kerstboom cadeautjes liggen, als er zo erg lekker gegeten wordt en ze allemaal lang op mogen blijven, en dan niet thuis te zijn! Lies overdenkt het allemaal en toch: ze wil naar Joop gaan. Want juist met Kerstmis heeft Joop misschien niets. Ze zal moeder vragen wat mee te mogen nemen.

De volgende dagen is Lies druk bezig met haar koffertje te pakken. Ze weet nu van moeder welke kleren ze mee mag nemen, ze mag ook weer naar buiten en samen met moeder gaat ze in de stad cadeautjes kopen voor Joop en voor de ouders van Joop en ze vraagt ook om Kerstlekkernijen mee te mogen nemen en misschien ook wat Kerstversieringen.

En Joop.....

Joop is in de wolken dat Lies tòch komt. Hij kan het haast niet geloven. Z'n moeder heeft de brief voorgelezen.

„Dus over twee dagen al, moeder?”

„Ja Joop.... De vader van Lies komt haar brengen.”

De volgende morgen gaat Joops moeder vlug aan de gang. 't Rommelkamertje wordt helemaal opgeruimd en omgetoverd in een aardig meisjeskamertje. Moeder heeft aan de burens verteld dat ze een meisje te logeren krijgt en nu geven ze haar een stel fleurige gordijnen en een paar frisse kleedjes. Joop krijgt er ook een van. Joop heeft het dorp eens rondgelopen op zoek naar een Kerstboom, maar hij ziet er geen. Daarvoor zullen ze met de bus naar de stad moeten. En dan Kerstboomversierselen en rood papier om slingers te maken, want zo heeft hij het in de grote huizen gezien en zo wil hij het toch ook voor Lies maken. Lies zal het zo gewend zijn. Hij telt zijn spaarpot eens na, maar de inhoud valt hem tegen. Moeder en vader spreken maar nergens over en hij durft niets te vragen. Toch, de laatste dag kan hij het niet meer uithouden. Nu komt vandaag Lies en nog is er niets gekocht.

„Moeder, we hebben geen Kerstboom, en geen engelenhaar en geen klokjes en geen bellen en geen kaarsen.”

Hij gooit het er achter elkaar uit.

„Nee jongen, maar het kan er niet af om dat allemaal te kopen. Ik heb wel een pak kaarsen gekocht en als jullie nu, als Lies er is, samen wat dennetakjes en duindoorngroen gaan zoeken, dan kunnen we dat hier en daar neerzetten.”

„Anders niet?” stuift Joop op.

„Nee, anders niet,” zegt moeder stil. „Maar 't Kerstfeest is toch niet een Kerstboom en engelenhaar en gekleurde ballen? Dat weet Joop toch ook. We vieren de geboorte van Onze Heer Jezus. Joop weet toch wel, dat we daar eigenlijk al die versierselen niet voor nodig hebben. De Heer kwam zelf als een heel arm kindje ter wereld.”

Joop heeft al lang niet meer geluisterd.

Hij gooit er uit: „Lies zal 't wel mooi vinden!”

„Joop toch,” vermaant moeder. „Grootmoe komt ook bij ons Kerstfeest vieren.”

Nu wordt Joop nog roder.

Hij is wel dol op grootmoe, maar niet als Lies er bij zal zijn, want als grootmoe er is, word je altijd een beetje anders, stiller, en je hebt dan helemaal geen zin om ondeugend te zijn of om lawaai te schoppen.

„En waar moet grootmoe slapen?”

„Grootmoe slaapt bij mij en vader gaat bij de burens slapen. Wil

je nu boodschappen voor me gaan doen? Hier is het briefje.” Joop leest het briefje. Hij ziet er bloem, krenten en rozijnen op staan. Moeder gaat dus wel bakken. Dat is fijn.

Joop doet zijn boodschappen, zijn boosheid zakt. Nog één nacht slapen en dan is Lies er. Hoe laat stond er ook al weer in de brief? O ja, om vier uur. Moeder heeft gezegd: we zullen zorgen dat de thee klaar is, want over een uur moet Lies' vader weer terug. Och, och, wat is die laatste dag moeilijk. Hoe vaak heeft hij al niet op de klok gekeken of het tijd is om naar de bus te gaan. En hoe vaak heeft hij de kamer ook niet rondgekeken, maar aan niets kun je zien dat het overmorgen Kerstfeest zal zijn. Maar hij durft er niets meer over te zeggen.

Ook voor Lies gaat de dag veel te langzaam. Ze is zo opgewonden, ze is nog nooit alleen zo ver van huis geweest! Ze krijgt nette jurken mee, maar ook een dikke trui en een stevige jas en broek om als het koud is toch langs het strand te kunnen lopen. Ze mag precies een week wegblijven, dus wel de helft van de Kerstvacantie! Ze is zo benieuwd naar al dat onbekende daar, dat ze maar heel weinig aandacht heeft voor alle versieringen, die thuis worden aangebracht.

Eindelijk zit ze met vader in de trein. Ze voelt zich echt vaders oudste dochter, zo alleen op reis met hem. Vader vertelt haar onderweg over allerlei waar ze langs komen en als ze over moeten stappen en even de tijd hebben, drinken ze samen aan het station een warme kop koffie. 't Laatste rijdt de trein door het land, dat overstromd is geweest. Lies ziet nog de kapotte huizen en schuren en de kale, dode bomen.

„Ziet het huis van Joop er ook zo uit?” vraagt ze zacht aan vader.

„Ik denk het wel,” zegt vader.

„O wat vreselijk!”

Ze is de verdere weg erg stil. Ze verlangt nu nog meer naar Joop. Leuk dat ze van alles bij zich heeft in de koffer om hem blij te maken. Nu het laatste stuk met de bus nog en dan zijn ze er.

„Zie je ginds dat torentje?” vraagt vader. „Dat moet het dorp zijn. .”

Lies knikt. Ze gaat vast staan. Daar gaan ze de bocht om. Nu nog een lange weg, en dan zijn ze er. Ja, daar staan Joop en zijn moeder. Lies wuift uit alle macht. Joop ziet het en begint terug te wuiven. De bus houdt stil. Lies springt er uit. 't Is een echt vrolijk weerzien. Ze gaan gauw naar huis.

In de kleine kamer, waar de kachel gezellig snort, het theelichtje brandt en de moeder van Joop bedrijvig bezig is, voelt Lies zich dadelijk thuis. Fijn dat ze gegaan is, denkt ze.

Vader praat met Joops moeder en vertelt over wat hij gezien heeft. „Ik ben er nog niet geweest,” zegt Joops moeder. „Ik ga van ’t voorjaar wel. ’t Is me alles nog zo triest. Mijn man zegt wel, dat ze goed opschieten en dat de grond droog is. Maar ons huis moet nog helemaal opgebouwd worden. Gelukkig dat we hier kunnen wonen.”

Moeder laat nu het huisje zien en Lies vindt haar kamertje prachtig. Dan moet vader weer weg en met z’n allen brengen ze hem naar de bus.

„Tot over een week, dan kom ik je weer halen, Lies!”

„Ja vader. Dag!!”

„Dag!!”

Als ze thuiskomen, moeten ze al gauw eten, daarna nog even spelen en dan naar bed.

Lies pakt op haar kamertje haar koffertje uit, de cadeautjes bergt ze weg. Eigenlijk zou ze ze nu wel willen geven, maar haar moeder heeft gezegd: ze moet ze bij de Kerstboom neerleggen. Ze heeft nog nergens een Kerstboom of versieringen gezien. Zou er geen Kerstboom zijn? Hoe moet ze het dan met de cadeautjes doen? Dan geeft ze die zo maar.

Als Lies in bed ligt, komt Joops moeder nog even bij haar om haar lekker toe te stoppen.

Nu ligt Lies alleen in het donker. Wat is het hier stil! Joop heeft gezegd: als je heel stil bent, kun je het ruisen van de zee horen en het toeteren van de boten. Ze denkt ook aan het huisje waar ze nu is. Het is zo klein, dat het wel in hun grote kamer zou kunnen staan. Maar ze vindt het niks erg. En denkend aan het huisje en luisterend naar de zee, valt ze in slaap.

De volgende morgen trommelt Joop een vrolijke roffel op haar deur.

„Ik sta op, hoor!” roept ze terug.

Een helder winterzonnetje schijnt naar binnen.

Vlug kleedt ze zich aan. Met z’n drieën ontbijten ze, want Joops vader is al lang weg.

„We gaan eerst naar het strand,” zegt Joop.

„Dat is goed,” zegt Joops moeder, „maar jullie moeten je goed warm aankleden.”

Lies trekt haar lekkere dikke trui aan en haar stevige broek.

Zo kunnen ze er tegen.

Samen wandelen ze door het dorp.

„Wat een kleine huisjes,” zegt Lies. „En waar zijn eigenlijk de winkels?”

„Die zijn er niet veel,” antwoordt Joop, „verderop zijn er een paar en dan nog in een zijstraatje.”

Zie je wel, denkt Joop, daar heb je het al. Ze vindt er niks aan.

„Kom, we gaan hier achterom, daar heb je het duinpad.”

„O wat steil,” roept Lies uit. „Zullen we doen wie het eerste boven is?”

Daar gaan ze. Hijgend staan ze even later boven op het duin. Aan hun voeten ligt het strand en de zee die met beschuimde koppen aan komt rollen. Wat zijn er veel meeuwen! Veel meer dan 's zomers.

„Zeg,” roept Lies tegen Joop, „gaan we ook naar beneden en langs de zee lopen? Dat heb ik nog nooit gedaan 's winters.”

„Zullen we weer wie 't eerst?” vraagt Joop.

„Ja hoor!”

Lachend hollen ze elkaar na, want Joop was 't eerst beneden en nu probeert Lies hem te pakken. Ze lopen een heel eind langs het strand. Dan klimmen ze weer een duin op.

„We moeten nog wat groen gaan zoeken,” zegt Joop.

„Gaan we versieren?” vraagt Lies.

„Een heel klein beetje,” antwoordt Joop.

Dan zegt hij: „We hebben geen Kerstboom. Zie je, we hadden er niets meer voor.”

Joop kijkt zo sip, dat Lies niet durft zeggen: ik heb van alles meegebracht voor de Kerstboom. Ze bedenkt dat ze het liever maar niet geven zal. Lies slaat haar arm om Joop heen.

„'t Zal toch best fijn zijn! We gaan gauw zoeken.” En dan plukken ze hier en daar een klein takje af, ze vinden zelfs nog wat duindoorn, en met hun handen vol keren ze naar huis terug.

Ze hebben blozende gezichten en flinke honger.

Dat doet Joops moeder goed en even later zitten ze gezellig in het kleine keukentje voor een hete kop chocolademelk en een dikke snee koek. 's Middags doen ze spelletjes met de schelpen, die ze 's morgens

gezocht hebben en om vier uur moeten ze weer naar de bus om Joops vader te halen, die vandaag vroeg thuiskomt en grootmoe meebrengt. Moeder blijft thuis.

't Is al schemerig in 't dorp en nog stiller dan 's zomers. Lies en Joop zijn er ook stil van. Ze staan bij de bushalte en turen de weg af die recht het land inloopt. Heel in de verte zien ze twee ogen, die steeds meer dichterbij komen. Dat zal de bus zijn. Ja, nu gaan ze het duidelijker zien. 't Is de bus. Joop tuurt en tuurt. Hij vindt het nu toch fijn dat grootmoe komt. Knarsend houdt de bus stil. Daar is grootmoe, hij ziet haar grote witte kap.

Hij trekt Lies mee naar de uitgang van de bus.

„Kijk, daar zijn ze!” Hij wijst op vader en grootmoe.

„Dag Joop,” roept grootmoe. Ze wuift met haar hand.

Joop en Lies wuiven terug.

Nu zijn ze uitgestapt.

Grootmoe kust Joop. „En dat is Lies! Dag Lies.” Lies krijgt ook een kus. Vlug gaan ze naar huis.

Onderweg denkt Lies: wat een lieve grootmoeder. Ze moet telkens even kijken naar dat oude, maar toch nog frisse gezichtje onder de witte kap. Lies heeft geen grootmoeder, alleen een grootvader, die altijd een beetje moppert.

Joops moeder staat al in de deur.

Wat is de kamer nu gezellig! Joops moeder heeft, terwijl ze weg waren, de kaarsen neergezet en het groen, dat ze meegebracht hadden, hier en daar tussengestoken.

Grootmoe schuift genoeglijk bij.

„Fijn dat jullie kaarsen hebben. Ik heb ook nog een pak meegebracht.” Ze gaat haar grote tas uitpakken.

„Kijk eens, moeder, een flinke grote koek voor jou! En voor vader een pakje tabak. Voor Joop en Lies ieder een rol chocolade. En voor mezelf een rol pepermunt. Dan is er tenminste niemand vergeten.” Vrolijk kijken haar blauwe oogjes in het rond. Ze moeten allemaal lachen om de uitdeelpartij en dan krijgt grootmoe van allemaal een kus.

Lies denkt aan alle pakjes, die in haar koffer liggen, keurig verpakt in Kerstpapier en met rode strikken er omheen. Ze denkt ook aan de chocoladeklokken en Kerstmannetjes met zilverpapier er omheen! Maar ze kan ze niet geven. 't Is zo iets heel anders, bij alles wat hier zo eenvoudig en rustig is.

„Moeder,” zegt grootmoe, „zouden we wat bijtijds kunnen eten, dan kunnen we na het eten de kaarsen even branden. Dat kan nu best, want ik heb toch ook een pak kaarsen meegebracht. En dan kunnen we met elkander rustig denken aan de dag van morgen. Want morgen is het wel een Zondag, maar geen gewone Zondag, het is een feestdag! En voor een feest moet je eerst alles klaarmaken, zodat je echt feest kunt vieren. Weet je, nu moet het bij je van binnen ook eerst klaargemaakt worden voor het feest; alle verkeerde gedachten moeten er uit, alle stoute bedenksels op zij gezet, want dan kunnen we pas goed feestvieren morgen. Dat gaan we eerst doen vanavond.”

Vlug eten ze en daarna wordt de tafel aan de kant gezet. Ze schuiven gezellig dicht bij de kachel. De enkele kaarsen, die in de kamer staan, worden aangestoken.

Grootmoe kijkt het kringetje rond.

„Kinderen,” zegt ze, „morgen gaan we Kerstfeest vieren en ik geloof eigenlijk dat we nog nooit zo goed het Kerstfeest zullen kunnen vieren als juist dit jaar, nu we alles kwijt zijn geweest en opnieuw moeten beginnen.

Eens had God de wereld zo mooi voor ons gemaakt, dat we er alles van konden genieten; de dieren waren onze kameraden en de bloemen bloeiden met de mooiste kleuren. En wat deden we, tenminste die twee eerste mensen Adam en Eva? Ondanks al het mooie dat ze hadden, waren ze toch ongehoorzaam aan God. En omdat ze ongehoorzaam waren aan God, veranderde alles: de wereld was nog wel mooi, maar ze zagen het niet meer; de dieren die eerst naar hen toe waren gekomen, waren nu schuw geworden; de rijkdom die ze eerst hadden, was verdwenen, ze moesten nu hard werken. Maar 't allerergste was, dat ze God niet meer zagen, de stem van God niet meer hoorden. Dat maakte, dat ze zich zo alleen voelden. Aan één ding bleven ze zich echter vastklampen: God had hun beloofd, dat eens de Heer Jezus, Gods eigen Zoon zou komen, en Die zou hen weer terugbrengen naar God en dan zouden ze Gods stem weer kunnen horen. Daarop wachtten ze. Maar heel, heel lang moesten ze daarop wachten. 't Is niet te tellen zoveel jaren als er voorbijgingen. Tot er op een nacht een man en een vrouw door een stad dwaalden en zochten naar een onderdak, want ze wisten: die nacht zou God hun een kindje schenken. Maar ze waren zo arm, ze hadden niets. Eindelijk werd hun een

stal, waar de koeien stonden, toegewezen als rustplaats. En daar werd 's nachts hun kindje geboren.

En dat kindje, dat geboren werd, is het grote Wonder, waar de mensen al die jaren, die niet te tellen zijn, op gewacht hebben. Want dat kindje is de Heer Jezus, Gods eigen Zoon die de mensen weer gelukkig wil maken, die hen weer terug wil brengen bij God.

Kinderen, nu hebben we dit jaar zo weinig en toch zijn we nog rijk in vergelijking met Jozef en Maria, de ouders van het Kindje, die niets hadden.

Die ene nacht, toen de storm over ons eiland raasde en we alles verloren en geen onderdak hadden, toen, toen stonden we heel dicht naast Jozef en Maria.”

Grootmoe veegt met haar handen langs haar ogen. Ze wacht even. Dan gaat ze verder:

„'t Is eigenlijk zo goed dat we zo stil bij elkaar zitten en er maar een enkel kaarsje brandt, want zo in deze stilte kunnen we ook zitten bij het kribje van 't Kindje, dat pas geboren is. Je maakt bij een klein kindje toch nooit lawaai, dus waarom moeten we het dan bij dit Kindje doen? We moeten alleen maar blij zijn, ontzettend blij zijn, dat het Kindje geboren is en op zal groeien en onze Heer Jezus wil zijn, bij wie we altijd terecht kunnen. Als we helemaal niets hebben, troost Hij ons; als we stout zijn geweest, vergeeft Hij ons; als we bang zijn en we denken aan Hem, dan voelen we Zijn nabijheid.

Als nu in deze stilte aan onze deur geklopt werd en Jozef en Maria stonden daar.....”

Dan zegt Lies ineens heel zachtjes: „O, doet u dan open!”

„Ja kindje, dat zullen we zeker. Onze huisdeuren, maar bovenal de deuren van ons hart binnen in ons moeten wijd openstaan voor Jozef en Maria, die ons brengen het Kindje, Gods eigen Zoon. Zullen we nu heel zachtjes zingen: Ere zij God?”

Daarna gaan ze stil naar bed. Ze hebben het gevoel of het Kindje heel dicht bij hen is.

De volgende morgen zijn ze vroeg wakker en ze hebben nog hetzelfde blij gevoel in zich van gisteravond.

Joop denkt: Lies is bij hen, grootmoe is bij hen en.... dat durft hij haast niet denken.... 't Kindeke Jezus is bij hen. Zo hebben ze nog nooit Kerstfeest gevierd. Hoe kon hij er toch over tobben

dat ze geen Kerstboom hadden en ze geen feest konden vieren; 't is meer Kerstfeest dan hij het ooit gevierd heeft. Straks gaan ze met z'n allen naar de kerk. Thuis vertelt grootmoe weer. Vader zal een grote duinwandeling met hen maken. En Lies, Lies blijft nog wel een heleboel dagen.

Lies is ook wakker. Ze is heel zacht opgestaan en heeft alle pakjes opgezocht. Nu zoekt ze die pakjes er tussenuit, die echte cadeautjes zijn: de warme handschoenen voor Joops moeder, de wollen das voor Joops vader, de kleurpotloden en het schetsboek voor Joop en de grote doos chocolade voor allemaal. De andere pakjes bergt ze weg. Ze zal straks aan Joops moeder vragen wanneer ze die echte cadeautjes geven mag.

O, wat is het hier heerlijk! Eigenlijk heeft ze nog nooit goed geweten waarom ze Kerstfeest vierde. Nu ja, vader las het Kerstverhaal wel en dat vond ze ook wel mooi, maar nu, nu begreep ze er ineens zoveel meer van. Ze zou straks in de kerk ook goed luisteren. Nee, ze heeft er helemaal geen spijt van, dat ze naar Joop toe is gegaan.

Joop en Lies houden het blijfeestelijke gevoel allebei de Kerstdagen. Ze gaan mee naar de kerk, ze eten van moeders eigengebakken kerstbrood, ze wandelen met vader door de duinen en langs het strand. Ze zien in de schemer nog een boot op zee, die de lichten al aan heeft en ze bedenken, dat ook daar Kerstfeest gevierd wordt. En als ze thuiskomen vertelt grootmoe weer.

De dagen na Kerstmis vliegen ook voorbij en ze juichen als er een brief komt, waarin staat, dat Lies een dag later gehaald zal worden.

Nu zit Lies weer in de trein op weg naar huis. Ze kijkt naar buiten en schrikt op als vader vraagt: „Heb je het echt naar je zin gehad?” „Ja,” zegt Lies. „Maar vader, er was eigenlijk niets. Er was geen Kerstboom en ik heb de versieringen nog in mijn koffertje zitten. Maar toch was het Kerstfeest. 't Was net of het Kindeke Jezus bij ons geboren werd. 't Was alles zo dichtbij. Vader, ik zou altijd wel zo Kerstfeest willen vieren!”